

Vier voorstellen voor 2017

Samen

wegen van hoop bewandelen

Begin september 2016 kwamen 7500 jonge Afrikanen bijeen in Cotonou, Benin¹ als etappe in de pelgrimage van vertrouwen. Het thema van deze bijeenkomst zal ons in heel het jaar 2017 blijven inspireren: *samen* – niet alleen, maar ondersteund door elkaar – kunnen wij *wegen van hoop bewandelen* – in onszelf, om ons heen en voor de menselijke gemeenschap.

Één van de vragen in Cotonou was: “Hoe kunnen we onze passieve houding, waarin we tevreden zijn met het wachten op veranderingen van buitenaf, achterlaten om onze hoop te voeden? Welke vormen van betrokkenheid zijn binnen ieders bereik?”

Het is dringend nodig dat mensen van andere continenten luisteren naar de vele Afrikanen die streven naar meer rechtvaardigheid in de politieke en economische betrekkingen: dat is voor hen één van de voorwaarden voor het realistisch overwegen van het opbouwen van een toekomst in hun eigen land.

Om hun toekomst voor te bereiden, willen meer en meer jonge mensen in Afrika gebruik maken van het grote creatieve potentieel dat zij bezitten. Zij zijn in staat om de moed van jonge mensen in andere delen van de wereld in soortgelijke situaties te wekken.

Om de overwegingen, die in Cotonou begonnen zijn, te kunnen blijven voortzetten, zowel in Taizé als elders, zijn hier vier voorstellen, die ons zullen leiden op het bewandelen van de wegen van hoop.

We zullen proberen om manieren te ontdekken waarop deze voorstellen in praktijk gebracht kunnen worden met *eenvoud*, één van de drie geloften, en met vreugde en barmhartigheid, in het hart van het leven van de gemeenschap van Taizé, zoals broeder Roger het wilde.

f. Alois

¹ Na Johannesburg (1995), Nairobi (2008) en Kigali (2012), werd, op uitnodiging van de katholieke kerk en de Methodisten van Benin, deze vierde Afrikaanse etappe in de pelgrimage van vertrouwen op aarde, georganiseerd in Cotonou, van 31 augustus tot en met 4 september. Naast de deelnemers uit Benin zelf, waren de 7500 deelnemers voornamelijk afkomstig uit Togo (800), Nigeria (550), Ghana (100), Burkina Faso (160) en de Ivoorkust (50). In totaal waren twintig Afrikaanse landen vertegenwoordigd, daarnaast waren er zestig Europeanen aanwezig uit vijftien verschillende landen. De talen Frans, Engels en Fon werden gebruikt in de workshops en forums, de liturgie bevatte ook liederen in Yoruba en Mina.

Houd vast aan hoop; hoop is de bron van creativiteit

Hoewel het eigenlijk niet kon, bleef Abraham hopen en geloven dat hij de vader van vele volken zou worden. (Romeinen 4:18)

Die hoop is als een betrouwbaar en zeker anker voor onze ziel. (Hebreeën 6:19)

Wie niet als een kind openstaat voor het koninkrijk van God, zal er zeker niet binnengaan! (Lucas 18:17)

In de instabiliteit van de wereld van vandaag, worden we verontrust door geweld, lijden en onrecht. De hele schepping zucht, alsof het de pijn van een bevalling ondergaat. De Heilige Geest kreunt ook, maar diezelfde Geest is de steun voor onze hoop (zie Romeinen 8:22,26). Wat kunnen we doen?

Het geloof is een eenvoudig vertrouwen in God. Het biedt geen pasklare antwoorden, maar maakt het ons mogelijk ons niet te laten verlammen door angst of ontmoediging. Het leidt ons tot betrokkenheid en helpt ons op weg. Daardoor realiseren we ons dat het evangelie een enorme horizon van hoop opent, ver boven onze verwachtingen.

Deze hoop is geen eenvoudig optimisme dat haar ogen sluit voor de werkelijkheid, maar een anker genesteld in God. Hoop is een bron van creativiteit. Tekenen daarvan zijn te vinden op de meest onverhoopte plekken op aarde.

- Durven we te geloven in de aanwezigheid van de Heilige Geest in onze harten en in de wereld? Kunnen we vertrouwen op deze aanwezigheid, ook al is deze onzichtbaar?
- Moge ons geloof eenvoudig blijven, net als het vertrouwen van kinderen! Dit betekent niet een afzwakking van de inhoud van het geloof, maar een vasthouden aan de kern – Gods liefde voor de mensheid en voor de hele schepping. De Bijbel vertelt hetzelfde, van de puurheid van het prille begin tot aan vele obstakels en zelfs menselijke ontrouw. God houdt nooit op ons lief te hebben: laat dat ervoor zorgen dat we de hoop in ons altijd levend houden!
- Om onszelf en onze naasten hiervan bewust te laten worden, moeten we misschien vaker bij elkaar komen om te bidden. De eenvoudige schoonheid van het gebed, weerspiegelt iets van het mysterie van God en kan leiden tot een persoonlijke ontmoeting met God.

Vereenvoudiging van ons leven zodat we makkelijker kunnen delen

Jezus zei: Ik ben zachtmoedig en nederig van hart. (Matteüs 11:29)

Om niet hebben jullie ontvangen, om niet moeten jullie geven! (Matteüs 10:8)

Jezus antwoordde de jongeman: "Als je volmaakt wil zijn, ga dan naar huis, verkoop alles wat je bezit en geef de opbrengst aan de armen. ... Kom daarna terug en volg mij." (Matteüs 19:21)

Hebzucht, de constante zucht naar geld en succes, leidt tot onrechtvaardigheid en frustraties. Een geest van delen, waartoe het evangelie ons uitnodigt, is één van de wegen van hoop die we vandaag de dag zouden moeten gaan bewandelen.

Het kiezen voor een eenvoudig leven is een bron van vrijheid en vreugde. Dan wordt je leven opeens een stuk minder belastend.

Eenvoud houdt een helder hart in. Zonder dat het geheel naïef is, weigert het te wantrouwen. Het is het tegenovergestelde van dubbelhartigheid. Het stelt ons in staat een dialoog aan te gaan zonder angst, met ieder die we ontmoeten. Het leven van Jezus is hier een voorbeeld van.

- Wat materiële dingen betreft, moeten we voortdurend streven naar een eenvoudiger leven. Dat zal ons inspireren in ons handelen en delen, wanneer we geconfronteerd worden met menselijk lijden, vernederende armoede, de beproevingen van migranten en conflicten over de hele wereld.
- Laten we manieren vinden om elkaar te steunen bij het realiseren van moedige initiatieven in het teken van hoop in onze wijken, in de plaatsen waar we werken of waar we studeren, door middel van sociale of ecologische betrekkingen aan te gaan.
- Hoe kunnen we door middel van een eenvoudige en overzichtelijke levensstijl, bijdragen om de strijd aan te gaan tegen ecologische milieurampen en opwarming van de aarde en in een grotere harmonie met de schepping leven? Deze strijd is niet alleen de verantwoordelijkheid van de nationale leiders; iedereen kan

bijvoorbeeld meer gebruik maken van lokale producten en het openbaar vervoer...

- Is het mogelijk deze vraag levend te houden in ons hart: ben ik klaar om Christus te volgen, degene die zachtmoedig en nederig van hart is, kan ik ervoor kiezen om voor altijd tot hem te behoren en hem te volgen in de eenvoud van een “ja”, in een geest van vrijgevigheid?

Derde voorstel:

Samenkomen zodat de veerkracht van het evangelie zich openbaart

Elke dag kwamen allen, die het geloof hadden aanvaard, trouw en eensgezind samen in de tempel, braken het brood bij elkaar thuis en gebruikten hun maaltijden in een geest van eenvoud en vol vreugde. (Handelingen 2:46)

Er zijn verschillende gaven, maar er is één Geest; er zijn verschillende dienende taken, maar er is één Heer. (1 Korintiërs 12:4-5)

Houd de gastvrijheid in ere, want zo hebben sommigen zonder het te weten engelen ontvangen. (Hebreeënen 13:2)

De Bijbel vertelt een verhaal over twee mannen, Petrus en Cornelius, die totaal verschillend zijn in alle opzichten, maar die in ontmoeting met elkaar een waarheid ontdekken die hun totaal onbekend was. Ze moesten samenzijn om te begrijpen dat de Heilige Geest muren tussen mensen afbreekt en mensen verenigt, die dachten dat ze vreemden waren voor elkaar. De veerkracht van het evangelie wordt alleen geopenbaard als we samen zijn. (Lees Handelingen 10 en 11.)

Als christenen zijn verdeeld, tussen verschillende denominaties of binnen dezelfde kerk, wordt het evangelie verduisterd. Zijn we in staat om samen dezelfde weg te bewandelen zonder dat onze verschillen ons scheiden? Als wij, als christenen, een manier vinden om te laten zien dat eenheid mogelijk is in onze verscheidenheid, helpen we de hele mensheid een meer verenigde familie te worden.

- Christus verenigt mannen en vrouwen, kinderen en ouderen, overal vandaan, met verschillende talen, culturen en achtergronden en zelfs

volkeren die historisch gezien elkaars vijanden waren, in één gemeenschap. Laten we proberen eenvoudige manieren te vinden om dit in onze woonplaatsen te laten zien.

- Om in leven te blijven, is elke gemeenschap aangewezen op zichzelf. Kunnen we een houding van gastvrijheid ontwikkelen, in navolging van God, voor christenen die een totaal andere positie vervullen dan de onze? Een dergelijke openheid van hart vereist een inspanning om zaken te "vertalen" of te interpreteren; we moeten proberen elkaar te verstaan, aangezien verschillende geloven en overtuigingen als verschillende talen kunnen worden opgevat.
- Zelfs als het geheugen van de wederzijdse intolerantie onder christenen, die gescheiden werden in de loop van de geschiedenis, in stand gehouden wordt en zelfs al kunnen niet alle daden ontward worden, durven we elkaar dan toch te verwelkomen, door elkaar te vergeven zonder te proberen om vast te stellen wie er wel of geen gelijk had? Er is geen verzoening mogelijk zonder offer.
- Gastvrijheid gaat hand in hand met de erkenning van het anders-zijn van anderen. Als hun overtuigingen onbegrijpelijk blijven voor ons, kunnen we in ieder geval hun echtheid of originaliteit waarderen. Het ontdekken van een ander kan heel vreugdevol zijn!

Vierde voorstel:

Laat vriendschap groeien om vrede te bevorderen

*Jezus schaamt zich er niet voor een ieder zijn broeders en zusters te noemen.
(Hebreeën 2:11)*

Jezus zei: Jullie hebben maar één meester en jullie zijn elkaars broeders en zusters. Noem niemand op aarde vader, want jullie hebben maar één vader, de Vader in de hemel. (Matteüs 23:8-9) Ieder die de wil van mijn Vader in de hemel doet, is mijn broer en zuster en moeder. (Matteüs 12:50)

*Jezus zei: Uit het oosten en het westen en uit het noorden en het zuiden zullen ze komen, en ze zullen aan tafel genodigd worden in het koninkrijk van God.
(Lucas 13:29)*

Bijdragen aan vrede en internationale gerechtigheid is een andere weg van hoop die we nu al kunnen bewandelen.

Vrede op aarde begint in ieders hart. Het zijn allereerst onze harten die moeten veranderen en dat gaat om een eenvoudige verandering: het toelaten dat Gods Geest in ons woont en het verwelkomen van een vrede die van de ene tot de andere persoon verspreid zal worden. “Het bereiken van innerlijke vrede en rust zal duizenden mensen om je heen redden.” (Serafim van Sarov, een Russische monnik, 1759-1833)

- Laten we met ons eigen leven nieuwe hoofdstukken toevoegen aan een eenvoudige solidariteit die verder gaat dan de muren die we om ons heen hebben opgebouwd: zowel de fysieke muren in verschillende delen van de wereld, als de muren van onwetendheid, vooroordelen en ideologie. Laten we open staan voor andere culturen en mentaliteiten.
- We kunnen de afwijzing van buitenlanders niet toestaan in ons hart, omdat de afwijzing van anderen de bron is voor barbarisme. Kunnen we in plaats van buitenlanders te zien als een bedreiging voor onze levensstandaard of cultuur, hen niet beter verwelkomen als leden van dezelfde menselijke gemeenschap? Waarom beginnen we niet met vluchtelingen te bezoeken, gewoon om hen te leren kennen en om naar hun verhalen te luisteren? Wie weet welke andere stappen op weg naar solidariteit hieruit zullen volgen...
- Hoe kunnen we anderen leren kennen die anders zijn dan wij? En hoe kunnen we delen en communiceren met mensen die anders denken dan wij, in een dialoog waarin we echt naar elkaar luisteren, zonder dat we in een verhitte discussie raken nog voordat we de andere persoon echt begrepen hebben? Kunnen we manieren vinden om aanwezig te blijven in plaatsen van tweedracht, en kunnen we proberen bruggen te bouwen waar dit nodig is? Laten we bidden voor degenen die wij niet begrijpen en voor degenen die ons niet begrijpen.
- Tekenen van solidariteit kunnen worden uitgebreid tot buiten de grenzen van de religie. De ontmoeting met gelovigen van andere godsdiensten moedigt ons aan om ons in onze kennis van ons eigen geloof te verdiepen, we vragen onszelf af wat God ons wil vertellen en wat hij ons wil geven in de ontmoeting met deze broeders en zusters die zo anders zijn dan wij.

Oproep aan kerkelijke leiders voor 2017

Samen op weg!

In 2017 biedt de 500ste verjaardag van de Reformatie een kans om aan eenheid te werken die verder gaat dan wederzijdse hartelijkheid.

Er zullen altijd verschillen blijven bestaan tussen de verschillende kerken, net als dat er verschillen bestaan binnen één gemeente. Deze verschillen zullen blijvend een onderwerp van gesprek vormen, waarin we eerlijk met elkaar moeten communiceren over ons gevoel daarin, op die manier kunnen deze gesprekken bijdragen in een verrijking. Geleidelijk aan hebben alle kerken na verloop van tijd een confessionele identiteit aangenomen: mensen definiëren zichzelf als protestant, katholiek of orthodox. Wordt het niet tijd dat we voorrang geven aan de algemene christelijke identiteit van de doop?

De volgende vraag vloeit hieruit voort: zouden de verschillende kerken niet moeten proberen om onder eenzelfde dak te durven komen, zonder eerst te wachten op het bereiken van overeenstemming over alle theologische vragen? Of kunnen ze anders op zijn minst onder eenzelfde tent komen en verder kijken dan slechts statisch eenheid te overwegen; we moeten middelen vinden en acties ondernemen die, ook al zijn ze slechts tijdelijk, de vreugde van de eenheid tonen en die leiden tot zichtbare tekenen van de kerk van God, het lichaam van Christus, en de gemeenschap van de Heilige Geest.

Gemeenschap onder allen die van Christus houden, kan alleen worden behaald als ieders verscheidenheid gerespecteerd wordt; deze gemeenschap is alleen geloofwaardig als dat respect zichtbaar getoond wordt. We hebben een nieuw uitgangspunt naar een dergelijke verzoening nodig. En dit uitgangspunt is Christus, die niet verdeeld is. “Het is alleen door Jezus Christus dat we elkaars broeders zijn... Door Christus is ons wederzijds aan elkaar toebehoren echt, volledig en voor altijd” (Dietrich Bonhoeffer).

Op deze wijze kan het delen van gaven worden gerealiseerd: als wij met anderen delen wat wij beschouwen als een gave van God, maar ook als wij ons verheugen over de gaven die God aan anderen gegeven heeft. “Het is niet alleen een kwestie van het ontvangen van informatie over anderen om hen beter te leren kennen; het accepteren van wat de Geest in anderen gezaaid heeft, is ook een geschenk aan ons.” (paus Franciscus).

Hoe kunnen we onder hetzelfde dak komen? Hoe kunnen we samen een route uitstippelen om samen op weg te gaan? Een paar suggesties:

- Met buren en families van verschillende godsdiensten kunnen we een soort van basisgemeente vormen, we kunnen samen bidden en luisteren naar het woord van God, we kunnen in stilte samen zijn of samen lofprijzen, we kunnen elkaar helpen om elkaar beter te leren kennen.
- Elke lokale gemeenschap, parochie of gemeente zou hetzelfde moeten kunnen met christenen van andere denominaties als met mensen uit eigen kring zonder speciale aanpassing aan de ander: Bijbelstudie, sociaal en pastoraal werk, catechese. Groepen die parallel hetzelfde werk doen, kunnen worden samengevoegd.
- Zet je samen in voor solidariteit, toon aandacht voor de ellende van anderen, voor verborgen leed, voor het lot van migranten, voor materiële armoede en voor alle andere vormen van lijden, houdt daarbij ook rekening met de zorg voor de natuur en bescherming van het milieu.
- Zou in veel steden, waar het vertrouwen tussen de verschillende kerken al is gegroeid, de kathedraal of de grootste kerk niet tot een gemeenschappelijk huis van gebed kunnen dienen voor alle christenen uit de omgeving?
- Ga door met de theologische dialoog en ontwikkel het gemeenschappelijke gebed en besef dat we al een heel eind samen op weg zijn. Wanneer onze onderlinge vriendschap groeit en wanneer we samen bidden, kunnen we theologische vragen heel anders beschouwen.
- Alle christenen hebben een pastorale verplichting om naar elkaar om te kijken, maar de kerk moet zorgen voor eenheid op alle niveaus. De organisatie van gemeenschap op universeel niveau wordt van oudsher geassocieerd met de bisschop van Rome. Zou het niet mogelijk zijn voor alle verschillende kerken om een zekere vorm te vinden om zich te associëren met deze organisatie? Zou de bisschop van Rome niet kunnen worden erkend door iedereen om als dienaar over de eenheid van zijn broeders en zusters in hun grote verscheidenheid te waken?
- Zouden de kerken niet moeten benadrukken dat de eenheid in het geloof en een akkoord over de organisatie ervan, noodzakelijk zijn om samen gemeenschap te zijn en zouden zij niet nadruk moeten leggen op de harmonie van wederzijdse liefde? Zouden zij niet een bredere eucharistische gastvrijheid kunnen tonen aan diegenen die verlangen naar eenheid en die in de werkelijke aanwezigheid van Christus geloven? De eucharistie of het avondmaal is niet alleen het hoogtepunt van de eenheid; het is ook de weg ernaar toe.

Onze christelijke identiteit wordt gevormd door samen op weg te zijn en niet alleen. Hebben we de moed om samen onder één dak te komen, zodat de veerkracht en de waarheid van het evangelie kan worden geopenbaard?

Op weg naar eenheid op het Europese continent

*Als er migranten komen,
laat ons dan voorbij gaan aan angst!*

De bijeenkomst in Riga eind december 2016, georganiseerd door de gemeenschap van Taizé, bracht jongeren uit heel Europa bij elkaar. Zowel jongeren uit lidstaten van de Europese Unie als uit landen die geen deel daarvan uitmaken, hebben een ervaring van gemeenschap kunnen ervaren door het verenigen van mensen van het hele continent.

Deze noordelijke bijeenkomst bood ook de mogelijkheid voor jongeren uit andere regio's om het Europa van de Baltische Staten te ontdekken, één van de aspecten van de prachtige verscheidenheid van volkeren op dit continent, elk met zijn eigen geschiedenis, tradities en bijzondere kenmerken.

Een toekomst van vrede vereist dat Europeanen hun bewustzijn moeten verruimen en solidariteit moeten laten groeien tussen alle landen die deel uitmaken van het continent. Het vermeerderen van contacten, manieren van delen en van samenwerking is essentieel.

Het bouwen aan eenheid op het continent kan alleen bereikt worden als er meer dialoog tussen de landen plaatsvindt en als de landen beter naar elkaar beginnen te luisteren: dat geldt zowel voor de landen van de Europese Unie als voor de anderen, zowel voor West-Europa als voor Midden- en Oost-Europa, en zowel voor het Noorden als voor het Zuiden. Elk land, groot of klein, moet in staat zijn om zijn stem te laten horen, inclusief zijn specifieke karakter. Het is belangrijk dat we ons inspannen om de mentaliteit van de anderen te begrijpen: alleen op die manier kunnen we de soms tegenstrijdige houdingen van de verschillende mensen en landen beter begrijpen en kunnen reacties, die slechts ingegeven worden door emoties, worden vermeden.

Kunnen Europeanen ontdekken dat hun gemeenschappelijke wortels veel dieper gaan dan hun verschillen?

In de nasleep van de Tweede Wereldoorlog, ontwikkelde Europa een grote stuwkracht in de richting van verzoening. En na de val van de Berlijnse muur, begon er een nieuw tijdperk van zoeken naar eenheid. Veel jonge mensen hebben het gevoel dat Europa alleen maar in staat is om vooruitgang te boeken als het dieper inzet op het ideaal van broederschap. Ze streven naar een Europa dat niet alleen verenigd is in zichzelf, maar ook open staat voor andere continenten en solidariteit toont met alle volkeren die grote beproevingen ondergaan.

Wereldwijd worden vrouwen, mannen en kinderen gedwongen om hun thuisland te verlaten. Zij vertrekken uit bittere nood. Deze nood is sterker dan alle belemmeringen die zij op hun weg tegen kunnen en zullen komen. De bezorgdheid van de rijkere landen weerhoudt hen, die ondraaglijk lijden, er niet van om hun huizen te verlaten.

Sommige mensen zeggen: “We kunnen niet iedereen verwelkomen.” Anderen menen dat de huidige volksverhuizingen onvermijdelijk zijn, aangezien deze door ondraaglijke situaties teweeg worden gebracht. Om te proberen om deze verhuizingen te reguleren is het noodzakelijk om deze te legitimeren, mede om te voorkomen dat vluchtelingen in handen vallen van mensensmokkelaars. Het risico van overlijden in de Middellandse Zee rijst de pan uit en is in tegenspraak met alle menselijke waarden.

De rijke landen kunnen hun verantwoordelijkheid niet langer uit de weg gaan, voor de wonden van de geschiedenis die zij hebben veroorzaakt en voor de verstoringen van de omgeving in Afrika, het Midden-Oosten, Centraal-Amerika en diverse andere regio's. Deze verstoringen hebben tot enorme migraties geleid en leiden daar nog steeds toe. Vandaag de dag worden bepaalde politieke en economische keuzes, die tot instabiliteit in andere gebieden leiden, nog altijd gemaakt door de rijke landen. De westerse samenleving moet voorbij de angst voor buitenlanders en culturele verschillen gaan, en moedig beginnen aan het vormen van een nieuw gezicht, dat migranten het al geven. Hoewel de komst van migranten echt wel problemen oplevert, kan hun komst ook een kans zijn om Europa te stimuleren; om openheid en solidariteit te ontwikkelen.

Er zijn plaatsen waar het aantal vluchtelingen dat aankomt zo hoog is, dat de bewoners erdoor overweldigd worden en uitgeput zijn, en dat is begrijpelijk. De last is te groot voor hen, omdat de verschillende landen van Europa nog geen manier gevonden hebben om deze last samen te dragen. Maar de meeste mensen bieden de vluchtelingen een hartelijk welkom en ontdekken dat persoonlijke contacten vaak leiden tot een prachtig wederzijds begrip.

Niets vervangt persoonlijke contacten. Dat geldt met name met betrekking tot de Islam. Moslims en Christenen kunnen samen zoeken naar praktische manieren om samen te getuigen van vrede en om alle geweld uit naam van God te verwerpen. Ongeveer 800 jaar geleden, aarzelde Franciscus van Assisi niet, om in zijn verlangen om bij te dragen aan vrede, naar Egypte te reizen om de Sultan te ontmoeten en Moeder Teresa wijdde haar leven aan de armsten onder de armen, ongeacht hun religie.

Europese landen, die zich willen isoleren, zullen geen toekomst hebben. Onder de Europeanen zelf, maar ook in het contact met vluchtelingen, zijn vriendschap en wederzijdse steun de enige weg naar vrede.

Taizé 2017

Door het hele jaar:

Elke week, van zondag tot zondag, zijn er jongerenontmoetingen, om de bronnen van het geloof te ontdekken, om te zoeken naar manieren om samen wegen van hoop te bewandelen, om onszelf te openen voor alles om ons heen en om hoop te creëren voor de menselijke gemeenschap.

Van 20 tot en met 27 augustus:

Deze week is gereserveerd voor jongeren van 18 tot en met 35 jaar oud, studenten, jonge werknemers, vrijwilligers; zowel mensen die werkzaam zijn als voor hen die op zoek zijn naar werk. Ze kunnen samen nadenken over hun toekomst in het licht van het geloof. Verschillende sprekers zijn uitgenodigd om te vertellen over hun eigen ervaringen.

Birmingham (Groot-Brittannië)

Broeder Alois zal helpen een jongerenbijeenkomst te leiden in Birmingham, Groot-Brittannië, van vrijdag 28 april tot en met maandag 1 mei 2017. Het weekend, "Hidden Treasure" (verborgen schat), wordt voorbereid met de verschillende lokale kerken van de stad. Diverse bescheiden initiatieven, geleid door vele mensen, zullen hiermee gevierd worden. Birmingham is een bijzonder jonge en etnisch diverse stad: deelnemers uit andere landen zijn van harte welkom!

St. Louis (Verenigde Staten van Amerika)

Een Amerikaanse etappe in de pelgrimage van vertrouwen, zal plaatsvinden in St. Louis, Verenigde Staten van Amerika, waar de spanningen na de gebeurtenissen in Ferguson twee jaar geleden nog altijd aanwezig zijn. Een jaar-lange reeks van avondgebeden, waarbij mensen uit verschillende kerken bij elkaar gebracht worden voor een tijd van gebed en gesprek met als doel het opbouwen van vertrouwen, zal uitmonden in een grotere bijeenkomst van 26 tot en met 29 mei, met deelname van jongeren uit heel Noord-Amerika.

Egypte

Met broeders en jongeren uit verschillende landen, zal broeder Alois in Egypte van 26 september tot en met 1 oktober onder meer de Koptisch Orthodoxe Kerk bezoeken.

Van Wittenberg tot Genève

Dit jaar, 2017, is de 500ste verjaardag van de Reformatie. De gemeenschap van Taizé is uitgenodigd om twee gebeden te leiden:

- zaterdag 27 mei in Wittenberg, de stad van Luther, als onderdeel van de Kirchentag van de Duitse Protestantse Kerk,
- vrijdag 3 november in de kathedraal van Genève, tijdens een jongerenbijeenkomst georganiseerd door de Federatie van Protestantse Kerken in Zwitserland en door het netwerk van Evangelische Kerken.

Bazel 2017-2018

De veertigste Europese ontmoeting wordt gehouden van 28 december 2017 tot en met 1 januari 2018 in Bazel, Zwitserland.